„Peitke ennast ruttu katuse alla kambrisse ära.“

Perenaene tuli, suur pakk kaenlas ja ütes Okertile madala haleda healega:

„Selle punasepruuni kleidi wärw on ära pleekinud ja tahab uueste wärwida. Missugust wärwi Teie mulle liidate?“

„Hm! — walge must, tingimata must!“

Kadri kahwatas näost ja wajus tooli peale maha.

„Teie arwate siis, et mulle pea leinariiet tarwis läheb?“ ütles ta wärisewa healega.

„Minge ikka! kül Teie olete ka äritatud! Kui Teile „must“ mitte ei meeldi, siis wõtame tumepruuni. See kõlbab ka.“

„Ah, jätke kleidi juttu! Mina olen üsna teise asja pärast siin.“

„Noh, ma wõin juba arwata: millepärast.“ „Jeesuke! Teie olete siis seda ka juba tähele pannud?“

„Ammugi juba!“

„Jumala pärast, meister, aitage mind ommetegi!“

„Aitan, jah aitan! Olen juba raskemaid haigeid terweks teinud. Näitke oma keelt!“

„Mis?“

„Keel ajage wälja!“

„Mina?“

„Noh muidugi, kes siis muu? Mina tahan näha saada, kas Teie häda juur mitte kõhus ei ole.“

„Minu häda? — Mul ei ole ju midagi wiga.“

„Mille pooleşt pean ma teid siis aitama?“ „Prants on surmahaige.“

„Hm, hm, hm!“ tegi Okert ja waatas tõrwale; siis pani ta käe otsaesise peale.

„Kas Teid ei waewa peawalu, pereemand? —“ „Minul ei waluta midagi. Minge oma rohilise käpaga, ma ei kannata mitte, kui keegi mind puutub.“

„Tohter wõib ikka puutuda.“

„Mulle ei ole tohtert tarwis!

„Et Teie seda arwate, see ongi ju Teie haigus.“ „Missugune lambapea on Teile nüüd jälle rääkinud, et mina haige olen?“

„Minule ei ole keegi midagi rääkinud,“ kostis wärwija meister pahaselt. „Mul eneşel on nii palju arusaamist.“

„Seekord olete Teie sisse kukkunud. Prants on ju see haige.“

„Wõi nii —? Millega Teie oma ütlust põhjendate?“

„Iga kord tähendawat see eluotsa, kui keegi ennast nii äkitselt muudab, nagu minu mees, kes enne teiste seast kõige üleannetum oli, ja nüüd on ta lahkus ise.“

„Aga Teie ise olete oma mehe wastu juba kuude kaupa lahkem, pereemand.“

„Jah, sest et —“

„Miks siis?“

„Ärge waewage mind oma küsimustega ja tehke Prants terweks. Kui ta uue aasta sisse terwelt astub, siis toon ma Teile oma kõige paremaste nuumatud hani kingituseks.“

„Isegi mõista, mitte hani, waid Teie enese pärast teen ma kõik, mis iganes wõimalik. Kas see lubamine ei tee Teid rahulikeks?“

„Ei, meister, sest minu hinge koormab hirmus saladus. — Oh, kui minu õnnetu mees teaks, mis ma tema eest salajas pean — —“

Katuse al oli äkitselt kolinat kuulda. „Jeesuke ja kõik pühad!“ kisendas Kadri. „On seal keegi?“

„Minu isane kass ajab seal wist hiirt taga;“ kostis Okert kiiresti ja hüüdis siis pimedasse nurka: „Kas sa püsid seal rahul, rumal loom!“

Hästi kaswatatud kass kuulis kohe sõna.

„Teil on siis saladus oma mehe eest hoida? See on ülekohus.“

„Muidugi!“

„Tunnistage temale kõik kahetsedes üles, ehk ta annab Teile seda andeks.“

„Ennemine kisun ma oma keele suust wälja, kui et ma temale tõt räägin! — Jeesus, Maria ja Joosep! Ega Teie kass ommetegi hulluks ei ole läinud?“

Jälle oli kolinat kuulda, nagu oleksiwad mõned katki läinud asja tükid põrandale kukkunud.

Katuse al jäi jälle kõik waikseks. „Teil on siis, pereemand, tõeste Prantsu eest saladus warjata?“

„Jah, muidugi!“

„Kas Teie ei taha minu ees oma südant kergitada?“

„Oh Jumal! Oh Jumal!“

„Ah, ärge uutke ommetegi nii koledaste. Inimene wõib eksida ja kui Teie mõne rumala tüki olete ära teinud, siis wõite seda alandlikult üles tunnistada —“

„Mis? Rumala tüki? Alandlikult üles tunnistada? — Ma arwan, Teie olete weel hullem kui Teie kass, meister

Eesti rahva Kasuline Kalender 1904, lk. 18